

רבי יוחנן:

אלא, מדמה הגמרא את ענינו לענין אחר: מידי דהוה **אמעביר חפץ ברשות הרבים מתחלת ארבע אמות לסוף ארבע אמות**, שהוא חייב! והרי **התם, לאו, אף על גב דאי מנח ליה בתוך ארבע אמות** [אילו היה מניח את החפץ תוך ארבע אמות], הרי היה פטור. ובכל זאת, **כי מנח ליה בסוף ארבע אמות**, הרי הוא חייב. אם כן, **הכא נמי**, כשהוציא מרשות היחיד לרשות הרבים והעבירו דרך כרמלית, **לא שנא**, והרי הוא חייב אף על פי שאילו היה מניחו בכרמלית היה פטור. (2)

ודחינן: **מי דמי!?** הרי **התם**, במעביר ארבע אמות ברשות הרבים, **לגבי דהאי גברא** [לגבי אדם זה], שעקירתו היתה במקום שהיתה, אכן תוך ארבע אמות לאותו מקום **מקום פטור הוא**, אבל **לכולי עלמא, מקום חיוב הוא!** כלומר, לגבי אדם אחר שהיה עוקר במרחק ארבע אמות, הרי אף תוך ארבעת אמותיו של זה מקום חיוב הוא. אבל **הכא**, כשמוציא דרך כרמלית, **לכולי עלמא** כרמלית **מקום פטור הוא**. (3)

אלא, מדמה הגמרא את ענינו לענין אחר: מידי דהוה **אמוציא**, בדומה לאדם המוציא מרשות היחיד לרשות הרבים דרך "צידו רשות הרבים". וכגון חצר שנפרצה לרשות

1-1 **מידי דהוה** [הרי זה דומה] **אמעביר חפץ ברשות הרבים יותר מארבע אמות**, והניחו, שהוא חייב! (1) שהרי **התם, לאו, אף על גב דכמה דנקיט ליה ואזיל**, האם אין אנו אומרים שם, שכל עוד החפץ בידו והוא מהלך עמו, הרי הוא פטור כל זמן שהוא מהלך ואינו מניחו, על אף שכבר העבירו ארבע אמות ברשות הרבים. ובכל זאת, **כי מנח ליה**, לכשיניחו אחר כך ברשות הרבים, הוא חייב, ואין אנו אומרים כיון שהפסיקה "הליכת פטור" בינתיים, הרי הוא פטור. אם כן, **הכא נמי**, כשהוציא מרשות היחיד לרשות הרבים דרך כרמלית, **לא שנא**. הרי הוא חייב, אף על פי שהפסיקה "הליכת פטור" כשעבר דרך כרמלית, בינתיים.

ותמהה הגמרא: **מי דמי** [וכי דומים שני הענינים זה לזה]?! והרי **התם**, גבי מעביר יותר מארבע אמות ברשות הרבים, **כל היכא דמנח ליה, מקום חיוב הוא** [בכל מקום שהיה מניחו לאחר שהעבירו ארבע אמות, יתחייב], כלומר, אם כי הלך "הליכת פטור", אבל הוא לא הלך ב"מקום פטור" אלא במקום שאילו היה מניח שם ולא מתעכב מלהניחו, היה מתחייב. ואילו **הכא**, במוציא דרך סטיו, הרי **אי מנח ליה בסטיו, מקום פטור הוא**.

מיחייב, דיילמא לא חייב רחמנא אלא במוציא מרשות היחיד לרשות הרבים בהדיא".

מוציא למוציא. וראה בדבריהם הטעם שלא אמרה כן הגמרא, וראה גם בתוספות הרא"ש.

2. ראה הערה הבאה.

3. **באבן האזל** [גניבה ג ב ד"ה עוד, וד"ה ושמעת] הביא את לשון הרמב"ם לגבי מעביר ארבע אמות ברשות הרבים [ב טו]: ומפי הקבלה אמרו, שזה שנאמר בתורה "שבו איש תחתיו",

1. כתבו התוספות שגם ממוציא חפץ מרשות היחיד ולא הניחו בהגיעו לרשות הרבים, אלא במרחק מה, יש ללמוד לענינו, שהוא חייב על אף שאותו הילוך ברשות הרבים מפסיק בין העקירה להנחה. ומן הדין היה שתדמה הגמרא

היבא דאיכא חיפופי, מי שמעת ליה? [במקום שיש יתדות בכתלים שבצידי רשות הרבים, ששמים אותם כדי שיחופו העגלות ביתדות ולא יחופו בכותל ויפילוהו, וכי אף באופן זה אמר רבי אליעזר שהם כרשות הרבים]?!?

הלכך, להא, לצידי רשות הרבים, דמיא. כלומר, אם כן, אף לרבי אליעזר יכולים אנו לדמות מוציא דרך סטיו למוציא דרך צידי רשות הרבים במקום שיש חיפופי.

אמר רבי יוחנן: ומודה בן עזאי, הפוטר במוציא דרך סטיו, בזורק מרשות היחיד לרשות הרבים דרך סטיו, שהוא חייב. כי הטעם שפטר בן עזאי כשהיה מהלך דרך סטיו, הוא משום ש"מהלך כעומד דמי", ודבר זה אינו קיים בזורק דרך סטיו, ולכן מודה בן עזאי שהוא חייב. וללמדנו בא רבי יוחנן, שאף בן עזאי מודה שיש לחייב את המוציא דרך סטיו וכמו המוציא דרך צידי רשות הרבים, ולא פטר רבי יוחנן אלא במהלך, ומשום ש"מהלך כעומד דמי".

ומסייעת הגמרא לדברי רבי יוחנן: תניא נמי הכי, כדבריו: המוציא מחנות לפלטיא דרך סטיו, הרי זה חייב. אחד המוציא מרשות היחיד לרשות הרבים דרך סטיו, ואחד המכניס מרשות הרבים לרשות היחיד דרכו.

הרבים. ומקום המחיצה שנפלה הרי הוא "צידי רשות הרבים", שאין דינו כרשות הרבים. (4) וכמו התב, שם, במוציא דרך צידי רשות הרבים, לאו, אף על גב דאי מנח ליה אצידי רשות הרבים, היה פטור, ובכל זאת, כי מנח ליה ברשות הרבים, הרי הוא חייב. לכן, הבא נמי, כשמוציא מרשות היחיד לרשות הרבים דרך סטיו, לא שנא. והרי הוא חייב אף על פי שאילו היה מניחו בסטיו היה פטור.

מתקף לה רב פפא: הניחא לרבנן, דאמרי צידי רשות הרבים לאו כרשות הרבים ולפיהם אם היה מניח בצידי רשות הרבים היה פטור, אכן יש ללמוד מזה לענינו. אלא לרבי אליעזר, דאמר צידי רשות הרבים אף הם כרשות הרבים דמי, ואם היה מניח שם היה מתחייב, מאי איכא למימר [מנין לנו לחייב במוציא מרשות היחיד לרשות הרבים דרך סטיו]?!?

אמר, תירץ ליה רב אחא בריה דרב איקא לרב פפא: אימור דשמעת לרבי אליעזר דאמר צידי רשות הרבים כרשות הרבים דמי, היבא דליכא חיפופי [עד כאן לא אמר רבי אליעזר שצידי רשות הרבים אינם כרשות הרבים אלא במקום שאין יתדות מפסיקות בין רשות הרבים לצדדין]. אבל

4. ואם תאמר, מנין שהמעביר דרך צידי רשות הרבים אכן חייב?! תירצו התוספות ותוספות הרא"ש, שכך הוא דרך בית, שיש לפניו צדדין, וכן היה מסתמא במשכן, שהיו יתדות סמוכין לאהלים, כדי שלא יחופו בהם בני אדם.

שלא יטלטל חוץ למרובע זה! ומשמע מלשונו, שהוא גדר מוציא מרשות לרשות. [וראה גם בלשון הרמב"ם בהלכות שבת יב ח, שכתב: וכן למדו מפי השמועה, שהמעביר ברשות הרבים מתחלת ארבע לסוף ארבע, הרי הוא כמוציא מרשות לרשות, וחייב].

וכן גדר [כותל] שהוא גבוה עשרה טפחים ורחב ארבעה על ארבעה טפחים, נחשב המקום שבראש הכותל כרשות היחיד. ומשום שאנו אומרים מארבע צדדיו "גוד אסיק [משוך והעלה] פני המחיצה על ראשו", ונמצא ראשו מוקף מחיצות עשרה מארבע צדדים, וחללו ארבעה על ארבעה טפחים.⁽⁵⁾

זו היא רשות היחיד גמורה.

ב. ואיזו היא רשות הרבים?

פרטיא [מסילה שהולכים בה מעיר לעיר], ופלטיא [רחבה של עיר, שם מתקבצים לסחורה — שוק] גדולה, אשר יש ברחבה שש עשרה אמה.⁽⁶⁾

ומבואות [של עיר הרחבים שש עשרה אמה] המפולשין [פתוחים משני ראשיהם] לרשות הרבים,⁽⁷⁾ זו היא רשות הרבים גמורה.

אחד המושיט מרשות לרשות דרכו, ואחד הזורק מרשות לרשות דרכו.

בן עזאי אומר: המוציא והמכניס מרשות לרשות דרך סטיו כשהוא מהלך, הרי זה פטור, כי "מהלך כעומד דמי". אבל המושיט והזורק מרשות לרשות דרך סטיו, חייב.

תנו רבנן: ארבע רשויות חלוקות הן בדיניהן להוצאת שבת:

א. רשות היחיד. ב. ורשות הרבים. ג. וברמלית. ד. ומקום פטור.

א. ואיזו היא רשות היחיד?

חריץ שהוא עמוק עשרה טפחים, כך שהמקום שבתחתית החריץ מוקף מסביב מחיצות עשרה, ורחב ארבעה על ארבעה טפחים, שהוא שיעור מקום חשוב.

5. נתבאר על פי רש"י. ולשון השולחן ערוך [שמ"ה ב] הוא: איזהו רשות היחיד? מקום המוקף מחיצות גבוהות עשרה טפחים, ויש בו ארבעה על ארבעה טפחים, או יותר. וכן חריץ, וכן תל. ולפי פירוש רש"י לא נזכר בבביתא מקום המוקף מחיצות. וראה מה שכתב בזה הפני יהושע. אמנם בביאור הגר"א שם ביאר, ש"גדר" היינו מקום המוקף מחיצות.

וראה "חידושי רבינו חיים הלוי" [סוכה ד יא], באיזה אופן נעשה גגו של הגדר רשות היחיד, ואם אומרים בו "רשות היחיד עולה עד לרקיע", כשם שאומרים ברשות היחיד שהיא מוקפת מחיצות. ומתוך הדברים שם יתבאר למה שנינו בבביתא חריץ וגם גדר [והם שלא כדברי רש"י רש"י בעמוד ב בד"ה קמ"ל גמורה שנזכרו בפנים]. וראה עוד בגליונות החזון איש על

דבריו.

6. לשון השולחן ערוך [שמ"ה ז]: איזהו רשות הרבים? רחובות ושוקים הרחבים שש עשרה אמה, ואינם מקורים, ואין להם חומה. ויש אומרים: שכל שאין ששים רבוא עוברים בו בכל יום, אינו רשות הרבים.

7. נתבאר על פי רש"י. ולשון השולחן ערוך [שמ"ה ז]: איזהו רשות הרבים? רחובות ושוקים הרחבים ט"ז אמה, ואינם מקורים, ואין להם חומה. ואפילו יש להם חומה אם הם מפולשים משער לשער, הוי רשות הרבים. וכתב ב"משנה ברורה" שם: מפולשים משער לשער, פירוש שהשערים מכוונים זה כנגד זה, ויש לאותו דרך המכוון משער לשער כל דין רשות

אין מוציאים מרשות היחיד זו שאמרנו, לרשות הרבים זו שאמרנו. ואין מכניסין מרשות הרבים זו, לרשות היחיד זו. ואם הוציא מרשות היחיד לרשות הרבים, והכניס, או הכניס מרשות הרבים לרשות היחיד:

אם עשה כן בשוגג, הרי זה חייב חטאת ככל מלאכות שבת שזדונם כרת ושגגתם חטאת.

ואם עשה כן במזיד, הרי זה ענוש כרת אם לא התרו בו, ונסקל אם התרו בו.

ג. ואיזו היא כרמלית:

אבל יב, שאין מחיצותיו נחשבות מחיצות, (8) אך אינו מקום הילוך לרבים, ויש בשטחו ארבעה על ארבעה טפחים.

ובקעה [משטח של שדות], שאינה מוקפת מחיצות, אך אינה מקום הילוך לרבים, ויש בשטחה ארבעה על ארבעה טפחים.

ואיסטונית [הוא "סטיו" האמור לעיל ה ב], שאף היא אין לה מחיצות, ואינה מקום הילוך לרבים, ויש בשטחה ארבעה על ארבעה טפחים.

והכרמלית. כלומר, כל אלו "כרמלית" הן [ולשון הברייתא יתבאר בגמרא לקמן], (9) וכך הוא דין הכרמלית:

א. אינה לא כרשות הרבים, משום שאינה דומה לדגלי מדבר [מחנה ישראל השוכן לדגליו במדבר], לפי שאינה עשויה להילוך הרבים, ולא כרשות היחיד, משום שאין לה מחיצות כרשות היחיד.

ב. ואין נושאים ונותנים חפץ בתוכה, מדרבנן, כדין איסור טלטול חפץ ארבע אמות כרשות הרבים. ואם נשא ונתן בתוכה, הרי זה פטור, כי מן התורה כרמלית אינה רשות הרבים אלא בגדר "מקום פטור" היא.

ואין מוציאים מתוכה לרשות הרבים, מדרבנן, ולא מרשות הרבים לתוכה. ואין מכניסין מרשות היחיד לתוכה מדרבנן, ולא מתוכה לרשות היחיד. ואם הוציא והכניס, הרי זה פטור.

עוד מלמדת הברייתא דיני הוצאה שאין להם קשר לחילוק הרשויות, אלא אף שמוציא מרשות היחיד לרשות היחיד בכל זאת אסרו חכמים:

הרבים.

8. לשון השולחן ערוך [שמ"ה יד]: איזה הוא כרמלית? מקום שאין הילוך לרבים, כגון ים. וכתב ב"משנה ברורה": והוא הדין נהר.

9. בבאור לשון כרמלית כתב רש"י לעיל [ג ב ד"ה בעי אבי], שהיא מלשון "יערו וכרמלו", דהיינו, שאינה מקום הילוך תמידי לרבים, ולא תשמיש רשות היחיד. ובתוספות כאן הביאו

בשם ירושלמי שהשם כרמלית נלקח מדברי הכתוב "גרש כרמל" [במנחת ביכורים], ומשמעות "כרמל" היא "רך ומל", לא לח ולא יבש אלא בינוני, וכך גם כרמלית אינה לא כרשות היחיד ולא כרשות הרבים. והרמב"ם בפירושו המשניות כתב, שהוא קיצור מ"כארמלית" [כאלמנה], והיינו כאשר אלמנה, שאינה בתולה ואין לה בעל. וכמו כן רשות זו אינה רשות הרבים, ולא נשלמו בה תנאי רשות היחיד.

הבתים שבחצרות המבוי (13) אל המבוי, ובמבוי עצמו על ידי "שיתופי מבואות".

אבל אם לא עירבו, הרי אלו אסורים. (14)

אדם עומד על האיסקופה [מפתן חיצוני של פתח בית הפתוח לרשות הרבים] (15) שהיא גבוהה מן הארץ שלשה טפחים, (16) אך אינה רחבה ארבעה על ארבעה טפחים שתהא "כרמלית", ודין "מקום פטור" לה: (17)

הרי זה נוטל חפץ מבעל הבית העומד ברשות היחיד שלצידו, וכן נותן לו. והרי זה

הצרות של רבים, שלכל אחת מהן פתוחים בתים רבים של אנשים שונים. (10) וכן **מבואות שאינן מפולשין** לרשות הרבים מכאן ומכאן, אלא סתומים משלשה צדדים ופתוחים רק ברוח הרביעית לרשות הרבים, ופתוחים למבוי כמה חצירות של אנשים שונים. (11) הרי אם עירבו בני הבתים שבחצר יחדיו "ערובי חצירות" [גובים פת מכל בני הבתים, ונותנים אותו באחד מבתי החצר], ונשתתפו בני הבתים שבחצרות המבוי יחדיו ב"שתופי מבואות" [גבייה משותפת של כל החצירות], הרי אלו מותרים, לטלטל מבית לחצר (12) על ידי "עירובי החצירות". ומן

שלא להוציא מהבית המיוחד לבעליו לחצר שהיא רשות לכולן, כי נמצא שהוא מוציא מרשות לרשות, אף על פי ששתיהן רשות היחיד. וגזרו זאת חכמים כדי לעשות סייג לתורה, להרחיק האדם מן העבירה, שלא יוציא מרשות היחיד לרשות הרבים. ודין חצרות ומבואות אינו ענין מחילוק ארבע רשויות, כי בין עירבו ובין לא עירבו רשות היחיד הם, והמוציא מתוכם לרשות הרבים, חייב רש"י.

ולכן תיקנו חכמים שעירבו את החצירות, דהיינו שיגבו פת מכל מכל בית ובית ויתנוה באחד מבתי החצירות, ועל ידי כך אנו רואים כאילו כולם דרים באותו הבית שניתן בו העירוב המשותף, וכאילו כל החצר מיוחדת לבני אותו הבית המשותף, [שולחן ערוך שסו א]. ועל דרך זה הוא גם דין "שתופי מבואות".

15. היינו, שאינה מוקפת מחיצות, והיא על פתח הבית, וסמוכה לרשות הרבים.

16. אבל כשאינה גבוהה שלשה טפחים, דינה כדין הרשות שהיא שם.

17. כן מבואר בסוגיא לקמן ח ב המפרשת את

10. לשון ה"שולחן ערוך" [שסו א]: חצר שהרבה בתים פתוחים לתוכו, אסרו חכמים לטלטל מבתיהם לחצר, עד שיערבו. ועיין בשפת אמת שדן בדברי רש"י כאן, מדוע כתב רש"י: שפתוחים לחצר פתחים רבים, וחצר פתוחה לרשות הרבים, ובני הבתים יוצאים דרך החצר לרשות הרבים. והרי סתם חצר משותפת שתיקנו בה עירוב חצירות אינה פתוחה לרשות הרבים, אלא פתוחה היא למבוי, שדרכו יוצאים לרשות הרבים. וגם כאשר אין החצר פתוחה למבוי, כיון שבחצר משתמשים כל בני הבתים, אסור להוציא מן הבית לחצר.

11. מבאר רש"י "מבוי שאינו מפולש", הוא מבוי שראשו אחד סתום, וחצירות פתוחין לו, ובני החצירות יוצאים דרך המבוי לרשות הרבים.

12. והוא הדין מבית לבית בתוך החצר.

13. וכן כלים ששבתו בבית ויצאו לחצר, אסור להוציאן מן החצר למבוי בלי "שיתופי מבואות".

14. הטעם בכל זה הוא, משום שגזרו חכמים

נוטל מעני הנמצא ברשות הרבים שלצידו, וכן נותן לו, כלומר, מותר להוציא ולהכניס מ"מקום פטור" לרשות הרבים ולרשות היחיד.

ובלבד שלא יטול מבעל הבית העומד ברשות היחיד ונותן לעני העומד ברשות הרבים. ולא יטול מעני ונותן לבעל הבית, מפני שהוא מזלזל באיסורי שבת לכתחילה, לגרום הוצאה מרשות היחיד לרשות הרבים, ומשום גזירה דילמא יבוא להקל ולהוציא מרשות היחיד לרשות הרבים.

ואם נטל מאדם העומד ברשות זו ונתן לאדם העומד ברשות השניה שלשתן פטורין.⁽¹⁸⁾

אחרים אומרים: יש איסקופה שהיא משמשת שתי רשויות, כלומר, פעמים דינה כרשות היחיד שלצידה, ופעמים דינה כרשות הרבים שלצידה. כיצד: בזמן שהפתח של רשות היחיד פתוח, דין האיסקופה כלפניהם.

ובזמן שפתח רשות היחיד נעול, הרי דין האיסקופה כלהוין. ואם היתה האיסקופה גבוהה עשרה טפחים ורחבה ארבעה על ארבעה טפחים, הרי זו רשות לעצמה, ואין מוציאים מרשות היחיד לתוכה. ויבוארו כל דברי אחרים בגמרא לקמן ט א.

אמר מר, כברייתא הנזכרת, "זו היא רשות היחיד".

ודנה הגמרא: למעוטי מאי אמר התנא לשון "זו היא"?

ומבאר: למעוטי הא דרבי יהודה. כלומר, אין רשות היחיד אלא כעין אלו שהם מוקפים מחיצות [או שיש להם שלש מחיצות], ולהוציא מדעתו של רבי יהודה הסובר שדי בשתי מחיצות משני הצדדים לעשות רשות היחיד.⁽¹⁹⁾

מבוי המוקף משלש צדדיו, ופרוץ לרשות

18. כתב ה"משנה ברורה" [שמו ו]: אפילו אם נטל מבעל הבית, והעבירו דרך מקום פטור ולא נחה ידו, ונתנו ביד העני, הרי זה פטור. ואף שהמוציא מרשות היחיד לרשות הרבים דרך מקום פטור הרי זה חייב, כאן הוא פטור, כי היות שהאדם עצמו עומד ונח במקום פטור, הרי מיד שהגיע החפץ נגדו, נחשב הדבר כמו שהניחו שם מעט. וראה באריכות בענין זה בהערות לקמן ט א על סוגיית הגמרא העוסקת כברייתא זו.

19. ואם תאמר, הרי כבר שמענו כן ממה ששינוי דמבואות המפולשין הוו רשות הרבים, והרי יש להם שתי מחיצות!?! הקשו כן התוספות [נדפס בעמוד ב], וראה שם מה שתירצו.

הברייתא. ופשטות כוונת הברייתא בכל ענין זה של איסקופה הוא לבאר את הרשות הרביעית, שהיא "מקום פטור". אך ב"תוספות ישנים" לקמן ח ב הוכיח מן הסוגיא, שאין זו כוונת הברייתא, ראה שם.

ולשון השולחן ערוך [שמ"ה יט]: מקום פטור, הוא מקום שאין בו ארבעה על ארבעה, וגבוה משלשה ולמעלה עד לרקיע. או חריץ שאין בו ארבעה על ארבעה ועמוק שלשה טפחים ויותר. וכן המחיצות הגבוהות משלשה [טפחים] ולמעלה, ואין ביניהם ארבעה על ארבעה. והוסיף הרמ"א, שכל זה הוא דוקא במקום העומד ברשות הרבים. אבל אם היה מקום שכזה עומד ברשות היחיד, לכולי עלמא דינו כרשות היחיד. [וראה שם מחלוקת בעומד בכרמלית].

הרבים בצידו הרביעי, אף שמן התורה רשות היחיד הוא, שהרי די בשלש מחיצות לעשותו רשות היחיד, בכל זאת אסרו חכמים לטלטל בתוכו, כי חששו חכמים שמא מתוך שראשו האחד פתוח לרשות הרבים, יבואו אנשים לטעות ולדמות את היתר הטלטול במבוי לטלטול ברשות הרבים, ויבואו לטלטל ארבע אמות אף ברשות הרבים גמורה. ותיקנו חכמים לעשות היכר למבוי זה בראשו הפתוח לרשות הרבים, על ידי העמדת לחי [עמוד גבוה עשרה טפחים] באחד מצידיו הפירצה לרשות הרבים, או על ידי השכבת קורה על שני כתלי המבוי סמוך לרשות הרבים.

לחי מכאן [מצידו האחד הפרוץ להמשך ב-1 רשות הרבים] **ולחי מכאן** [מצידו השני הפרוץ להמשך רשות הרבים] **או קורה מכאן וקורה מכאן**,⁽¹⁾ והרי זה נושא ונותן באמצע. וכמו מבוי הפרוץ רק מצידו האחד לרשות הרבים. ומשום שלדעת רבי יהודה בשתי מחיצות לבד נעשה המקום רשות היחיד מן התורה.

אמרו לו חכמים לרבי יהודה: אין מערבין רשות הרבים בכך!

וכדי להוציא מדעתו של רבי יהודה, שנינו "זו היא רשות היחיד", דהיינו: זו שמוקפת מחיצות,⁽²⁾ ולא זו שאין לה אלא שתי מחיצות.

מוסיפה הגמרא לבאר: **ואמאי קרוי⁽³⁾ ליה בכרייתא** "זו היא רשות היחיד" **גמורה?**

כי מהו דתימא [היייתי אומר]: **כי פליגי רבנן** [עד כאן לא נחלקו חכמים] **עליה דרבי יהודה דמקום המוקף בשתי מחיצות לא הוי**

הרבים בצידו הרביעי, אף שמן התורה רשות היחיד הוא, שהרי די בשלש מחיצות לעשותו רשות היחיד, בכל זאת אסרו חכמים לטלטל בתוכו, כי חששו חכמים שמא מתוך שראשו האחד פתוח לרשות הרבים, יבואו אנשים לטעות ולדמות את היתר הטלטול במבוי לטלטול ברשות הרבים, ויבואו לטלטל ארבע אמות אף ברשות הרבים גמורה. ותיקנו חכמים לעשות היכר למבוי זה בראשו הפתוח לרשות הרבים, על ידי העמדת לחי [עמוד גבוה עשרה טפחים] באחד מצידיו הפירצה לרשות הרבים, או על ידי השכבת קורה על שני כתלי המבוי סמוך לרשות הרבים.

אבל אם היה המבוי מפולש משני צדדיו, שאין לו אלא שתי מחיצות, הרי הוא אינו רשות היחיד לדעת חכמים, ואסור לטלטל בו בככרמלית, ואין מועילה לו העמדת לחי או קורה. וכל שכן אם היו לרשות הרבים שתי מחיצות משני צידיה, שלא תועיל העמדת לחי או קורה כדי להתיר לטלטל בין הבתים, שהרי רשות הרבים גמורה היא כיון שאין לה אלא שתי מחיצות. זו היא דעת חכמים, אבל רבי יהודה חולק, וכפי שיבואר בברייתא שלפנינו.

דתניא: יתר על כן⁽²⁰⁾ אמר רבי יהודה: מי שיש לו בתים בשני צידו רשות הרבים זה כנגד זה, הרי הדרך שביניהם רשות היחיד היא, כיון שיש לה שתי מחיצות על ידי

3. מסתבר שהגירסא הנכונה היא: ואמאי קרוי ליה, כי הכוונה לתנא של הברייתא. וכן הוא בתוספות ד"ה אמאי.

20. ראה בתוספות את ביאור לשון "יתר על כן".

1. לאו דוקא, והוא הדין לחי מכאן וקורה מכאן.

2. ראה מה שכתב בשפת אמת.